

Hôfke sjongen

Onlangs hoorde ik dat er, op verschillende adressen bij ons in de buurt, Hortensias waren gesnoeid. Dit gebeurde zonder toestemming van de eigenaar. Nu de Hortensias zouden moeten bloeien, valt dat tegen want de knoppen zijn er uit gehaald. De nachtelijke actie, zeg maar "het oogsten" is drugsgelateerd. De friestalige Hortensia bezitters filosofeerden wat over "mijn en dijn". "Vroeger gingen we hôfke sjongen in de boomgaard, dat was bijna folklore toen". Nu zie je geen fruitbomen meer en de jeugd heeft het druk met de computer, vertelde me de 70 plusser. De tijden zijn veranderd.

Op het dorp van zijn jeugd stond naast de Chr. school een oude boerderij met daarachter een eveneens oude boomgaard. De schooljeugd ging, als het fruit rijp was, regelmatig keuren. Omdat de schooljeugd, of hun oudere broers, meestal in de avondschemering optraden, was het moeilijk, zo niet onmogelijk, voor de oude boer om ze te pakken te krijgen. Hij was op leeftijd en liep met een stok. Die paar appels kon hij wel missen maar zoiets hoort niet!

Hij besloot hulp in te roepen en deed dat door een bord in de tuin te plaatsen met daarop de tekst: "Er is er één die alles ziet". Dat zou ze dan aan het denken zetten, dacht hij. Of hij ervan uitging dat het hôfkesjongers met een christelijke achtergrond waren of kinderen van de openbare school die in de hogere klassen per week één uur godsdienstonderwijs kregen, vertelt het verhaal niet. Wat wèl opmerkelijk is dat hij hoopte dat de kinderen uit vrees voor "de ene die alles ziet" weg zouden blijven.

Ik zie dat wel vaker dat men "God voor zijn karretje wil spannen". "Jij moet net zo denken als ik want God is het met me eens".

Toen de boer de volgende dag in de hof kwam waren er weer veel appels weg. Beteuterd keek hij naar het bord dat kennelijk niet had gewerkt. Dat wist hij zeker toen hij de tekst las die er haastig, met een potlood bijgeschreven was: "maar de Heer verraadt ons niet". Zo is dat! PdH.